

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 26. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033056652512/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

frem under Havehattens Skygge og smilede i det fulde Solskin.

Jakob sad stiv uden at hilse, han bare saa' og førte Pisken langsomt op i Præsenter-Stilling.

Da de var et godt Stykke forbi, saa' han mønstrende om paa Titus:

»Kiggede du?«

»Ikke et Øje!«

»Tak du dit Øje for dét. Jeg vilde heller smide dig af Vognen, end at hun skulde tro, at jeg havde talt til dig om hende, og at du var Medvider«.

»Det er jeg jo alligevel.«

»Pyt! — ikke mer end Krikken her,« sagde han og svippede Hesten over Lænderne. »Du begriber ikke,« blev han ved, »hvor dejligt det er at have sin Kærlighed som en sød Helligdom at frede om. Og jeg forstaar ikke, hvor unge Folk kan nænne at ødelægge deres kæreste Forhold ved at indvi alle i det. At sende Kort ud, det vil jo kun sige: Værs'artig, kom hid og se, hvordan vi to tager os ud ved hiandens Side. Kom og kritiser vore Proportioner og gør Nar ad, hvorledes hendes Skabelon forsvinder ved Siden af min; eller vær saa venlig at vogte os med eders Argusøjne, at forarges over hvert Kys, vi lister os til, at underskyde eders gemene Tanker for hvert Minut, vi faar Lov til at være alene. Nu giver